

Oberonia rufilabris Ldl.

syn.: Malaxis rufilabris Rchb. f.
Oberonia tiomanensis Hend.

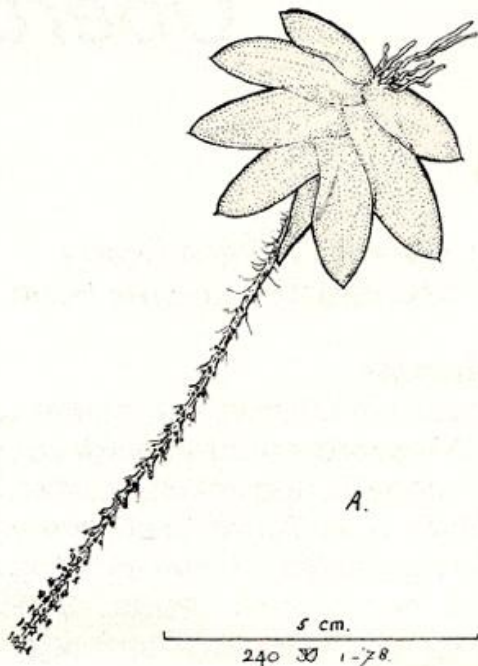
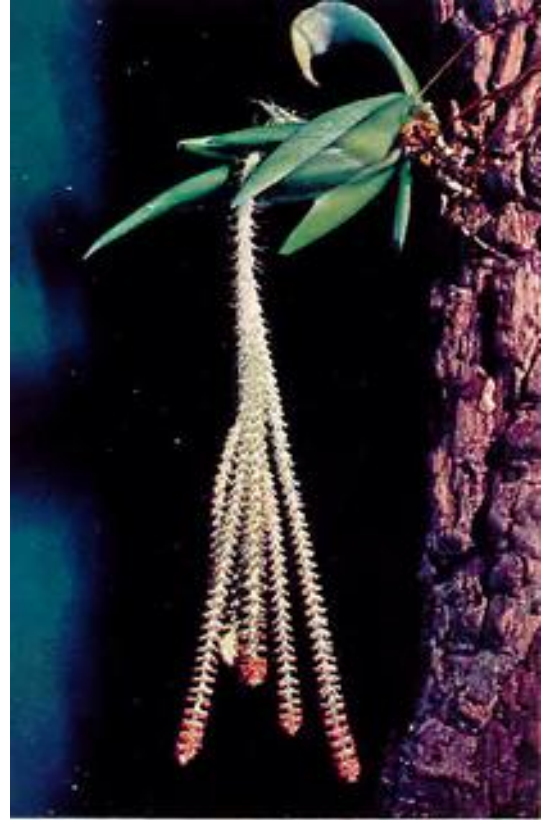
Vindplaats:

Het geslacht Oberonia komt met waarschijnlijk zo'n 200 soorten voornamelijk voor in Zuidoost Azië; mogelijk nog enkele soorten in Oost Afrika. Onze *O. rufilabris* heeft een vrij groot verspreidingsgebied n.l. een aaneengesloten territorium omvattende Nepal, Sikkim, Boetan, Birma, Laos, Viëtnam, Cambodja, Thailand en Malakka. De afgebeelde plant werd in Nepal bij de plaats Pokhara op ca. 2000 meter hoogte gevonden maar schijnt ook in de veel warmere laagvlakte te kunnen gedijen. Ze komen voor in de altijdgroene regenbossen doch in diverse gebieden waar de soort groeit zal men van een seizoensklimaat kunnen spreken waarbij een lange regentijd afgewisseld wordt door een droogteperiode (oostmoesson).

Omschrijving:

Een epifiet zonder pseudobulben.

Aan een zeer korte rhizoom vormen zich de 6 tot 8 bladeren, die in één vlak min of meer waaievormig gerangschikt staan, dus aan beide zijden 3 of 4. Ze zijn enigszins gekromd en sterk zijdelings samengedrukt; vrijwel steel loos zitten ze dicht op elkaar. De lichtgroene blaadjes zijn vlezig van structuur, lopen puntig uit en variëren sterk van lengte. Ze zijn 3 tot 6 cm lang en 1 tot 1,7 cm breed.

tekening: J.J. Vermeulen

Elke bloeiende scheut vormt slechts éénmaal een eindstandige bloemstengel, die een lengte van 8 tot 15 cm kan bereiken afhankelijk van de groeiomstandigheden. De bloemstengel verschijnt als een dun sprietje uit het midden van de waaier. Deze doet aanvankelijk sterk behaard aan door de zeer dunne schutbladeren in de oksel waarvan zich later de bloemetjes vormen. Bij de bloeischeut van de afgebeelde plant vertakte zich merkwaardigerwijze de stengel in 6 takken. Dit feit is voor Oberonia ongewoon en moet voorlopig als een zg. monstrositeit worden aangemerkt. De bloeiwijze is een aar of tros, afhankelijk van het feit of de bloem ongesteeld of gesteeld is. Dit is nauwelijks bij de zeer kleine bloemetjes van ca. 1 mm als knop en 2 mm als bloem vast te stellen. De bloemetjes zitten op regelmatige afstanden in kransen gerangschikt. Het aantal bloemen per krans kan variëren van 4 tot 8. Bij de tot pluim vertakte bloemstengel waren er naar schatting zo'n 1500 bloemetjes. Normaal vormde de plant

'slechts' enkele honderdtallen aan 1 bloemstengel. Het meest opvallende aan de steenrood gekleurde bloemen is de vooruitspringende, sterk tot een slangentongetje ingesneden midden lob

van de lip. Met een loep zijn ook de 2 draadvormige zijlobben te zien. Typisch is het bloeiproces waarbij de knoppen aan de top het eerste opengaan en de bloei geleidelijk aan naar de basis toe verloopt. Dit neemt 1 à 2 maanden in beslag, meestal omstreeks oktober / december. De houdbaarheid per bloemetje is ongeveer 2 weken.

Cultuur:

Over de kweekwijze is in de literatuur weinig geschreven. Voor zover bekend zou een koele tot gematigd warme omgeving met hoge luchtvochtigheid geschikt zijn, afhankelijk van de hoogte in het land van herkomst.

Het afgebeelde exemplaar deed het goed in een gematigd warme omgeving.

Dit soort plantjes is het gemakkelijkst op een stammetje of op een stuk kurkschors te kweken i.v.m. de hangende bloeiwijze. Hiervoor zou een stammetje van iepenhout of acacia (Robinia) te gebruiken zijn. Bij het opbinden kunnen enkele sliertjes veenmos aan de basis worden bijgebonden om de omgeving langer vochtig te houden voor snellere wortelvorming. In het groeiseizoen wordt dagelijks licht gegoten als de plant voldoende opdrogen kan.

Na de bloei in januari / februari wordt vrijwel geen water meer gegeven tot weer nieuwe scheutvorming optreedt.

Bemesting in de groeitijd met sterk verdunde koemest in het regenwater, kan bevorderlijk zijn en eens per maand 0,1% bladbemesting.

Of dit plantje in de kamer of in een serre gekweekt kan worden is niet bekend.